

חנה מרון: אני עדיין בהלם פגעו בי השנות!

הזמן התכוננתי לתפקיד. נפגשתי גם עם הבימאי בלונדון.
אחרי הצגת "פרמריס ואנשים" בקאמרלי, שבה הופיעה תיקי דיין, כתב המבקר מיכאל אוהד שלחנה מרון קמה יורשת. מאוחר יותר גם הופיעה תיקי דיין בהצגה המחודשת של "כטוב בעיניכם". הצגה שבה את כיכבת בעבר. אולי זאת הסיבה לחילופין!

את יודעת כמה פעמים נכתב על כל מיני שחקניות שהן יורשות שלי? תיקי היא זמרת יותר טובה ממני. יש לה קול יותר גבוה וחזק. אולי בגלל זה היא מתאימה. בין תיקי וביני אין תחרות.

כל זה קרה בזמן ההסרטה של סדרת הטלוויזיה קרובים קרובים, שבה הופענו שתינו. היא היחידה שהתנהגה בצורה הוגנת. באתי וסיפרתי לה מה שקרה בחזרות, ופתאום הרגשתי שהיא נבוכה. ואז היא סיפרה לי שהתפקיד כבר הוצע לה. אבל היא לא תעשה אותו אם אני רק אומר מילה. הרגעתי אותה, והסכרתי לה שזאת לא אשמתה, שתקח את התפקיד כי הוא מצויין ושווה לא תפקיד חיי ואני לא אלחם עליו. במובן מסויים נפגעתי מהצורה שבה נעשו החילופין, וזה גם פגע במוניטין שלי.

"קיבלתי שוק. עד היום אני לא מספרת חנה מרון. אחרי שבוע של חזרות התפרסמה בעיתונים הידיעה, שעקב בעיות מוסיקליות לא תופיע השחקנית חנה מרון בתפקיד הראשי בהצגה סוויני טוד. שזכתה בהצלחה מדהימה בנירדירוק. במקומה של חנה מרון תופיע השחקנית תיקי דיין.

"אני מוצאת את עצמי מגמגמת, כשאני מנסה להסביר את מה שקרה. את הקאמרלי עזבתי כבר לפני ארבע שנים, אחרי עבודה של 35 שנים. קיבלתי פיצויים, רצייתי להיות חופשית. מה גם שמכחינה חברתית זה לא אותו התיאטרון שאני וחבריי הקמנו.

"לפני שנה וחצי החליטו להעלות את סוויני טוד. אני הייתי הסיבה שבגללה הוחלט להעלות אותה. היכולת הקולית שלי ידועה היטב בקאמרלי. גם ברחוב ובכל מקום שאני פותחת את הפה יודעים היטב מייד מי מדבר.

"אין לי בעיות מוסיקליות. הופעתי עם זוכין מהטה והתיזמורת הפילהרמונית, במלכת שבא, ברכט, חלו דולי — ככולם שרתי. בהצגה הזאת היתה בעיה של גובה הקול. לא היה לי שום רמז ששינוי גובה הקול היה בעיה שאינה ניתנת לפיתרון. כל

איך השפיעה עלייך הפציעה במינכן, לפני 13 שנה, שבה איבדת את רגליך?
היחס שלי למה שקרה יובן רק למי שמכיר את היחס שלי לחיים. ישנם דברים שאותם אני מרחיקה שלא

במורע. זאת דרך ההגנה שלי. ברור שזאת התנהגות נאיבית במקצת. אני מנסה תמיד להוציא את הטוב מכל מצב. זה כמו לפרק שעון שהתקלקל ולעשות מהבגרים שהוצאו תמונה. כי זה מה שנשאר לי. להגיד שזה לא עשה לי טראומה, זה פשוט לא יהיה נכון. גם אחרי 13 שנה יש לי סיטוים בלילות.

יש חלומות קשים החוזרים ומופיעים. זה פחד נורא התוקף אותך בלילה. מין פחד בלתי-מוגדר, מאיים. כל הסיוטים של בית-החולים הופכים מדי פעם

"אני מתה להופיע במיזויקל. לוא יכולתי, הייתי זמרת, רקדנית, ציירת ופסלת. אני אוהבת את כל האמנויות. עם השנים למרתי גם לרסן קצת את התאוות שלי."

בת כמה את?
כיום אני בת 59. אני אומרת את זה קצת בהיסוס, לא מפני שאני מתביישת לגלות את גילי, אלא פשוט אין לי התייחסות לגיל. אני לא יודעת מה זה. אני מרגישה שאני יכולה עוד לעשות את הכל. מגיל 3 לא הפסקתי ללמוד לרקוד. אין מורה שאצלה לא למרתי. למרתי גם את כל הסגנונות. להצגת חלו דולי למרתי גם לרקוד סטפס. אפילו אקרובטיקה למרתי. גם היום אני מתאמנת בריקוד באופן קבוע.

בת 30 בהצגת "המיליונרית" של ברנארד שו, קומדיה על אשה עשירה, תוקם ועצמאית - בדיוק ההיפך מחנה מרון בחייה הפרטי

בת 10 לפני שהגיעה לארץ. התמונה צולמה בפאריס, שם התגוררה עם אמה. האב נשאר בגרמניה, כי לא קיבל עדיין סרטיפיקט. כשהגיעה לארץ ניסתה להתקבל להבימה.

בת 8 בגרמניה. אז כבר היה לה כרטיס-עבודה, שיחקה לצד גדולי שחקני הבימה הגרמניים והיתה גם דוגמנית. היא החלה לשחק כבר בגיל שלוש.